

חולין פרק ב השוחט דף מ

כתוב שהמטמא טהרות של חברו, המערב תרומה בחולין של חברו והמנסך יין של חברו במזיד חייב ומשמע שאדם אוסר דבר שאינו שלו, דוחה הגמ' שמדובר שהיה לו שותפות בבהמה או ביין ואוסר את חלקו והשאר נאסר בתערובת.

השוחט בהמה להר, גבעה, ים, נהר, מדבר וכן לשאר דברים המחוברים מותר בהנאה שכתוב "אלהיהם על ההרים" ולמדו למעט ההרים עצמם וכל דבר המחובר, וגזרו חכמים שאסור באכילה משום שנראה כשוחט לעבודה זרה. אבל השוחט למלאך הממונה על ההרים והגבעות או לשמש ולירח או למיכאל השר הגדול ולשלשול קטן אסור בהנאה כדין כל עבודה זרה.

כל דבר שהוקצה לעבודה זרה או שעבדו לו נאסר בהנאה חוץ מבעלי חיים שנאסרים רק להקרבה במזבח. ר' הונא אמר שאדם ששחט סימן אחד בבהמה של חברו לשם עבודה זרה אסרה בהנאה משום שסבר כעולא שאדם שעשה מעשה בבהמה של חברו אסרה בהנאה שמצינו שגזנו את כלי השרת שהשתמש בהם אחז לעבודה זרה, ר' נחמן ור' עמרם ור' יצחק אומרים שאין אדם אוסר דבר שאינו שלו אפילו במעשה.

בברייתא כתוב שהשוחט חטאת בשבת מחוץ לעזרה לשם ע"ז בשוגג חייב ג' חטאות א. קדשים בחוץ ב. הוצאת נפש בשבת ג. שוחט לע"ז. והעמידו את הברייתא בחטאת העוף שחצי מהקנה פגום ומיד ששוחט מעט מהקנה עובר על ג' איסורים ביחד, אבל בבהמה מיד בתחילת השחיטה נאסרת בהנאה ונפסלת ולא חייב משום שחיטת קדשים בחוץ. לר' הונא משום שכל בהמה למרות שאינה שלו אלא של הכהנים נפסלת בתחילת השחיטה, לר' נחמן ר"ע ור"י היות וחטאת מכפרת לבעלים נחשב כשלו ונפסלת.

במשנה כתוב ששני אנשים ששחטו ואחד מהם כיוון לשם ע"ז שחיטתם פסולה ומשמע שאדם אוסר את שאינו שלו, וכן